

Arrest

nr. 123 479 van 30 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LANCKMANS loco advocaat F. GELEYN en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent een soennitische Pashtoun afkomstig uit het dorp Godol, gelegen in het district Ghazni van de gelijknamige provincie. U liep school in de stad Ghazni tot de vijfde klas. U had een eigen zaak in het herstellen van motorfietsen. U verklaart dat in de maand jawza 1391 (21 mei – 20 juni 2012) enkele politieagenten naar uw winkel kwamen. U werd meegenomen naar het politiekantoor. U werd ervan beschuldigd samen te werken met de taliban. U zei dat u geen contacten had met de taliban, maar de politie verklaarde dat de taliban naar uw winkel kwamen en gaf u de beschrijving van een persoon die naar uw winkel was gekomen en lid was van de taliban. U verklaarde dat u geen informatie had over deze man en hij gewoon een klant was. De politie zei u dat als deze persoon nog eens naar uw winkel kwam dat u hen dan diende te contacteren. Vervolgens werd u vrijgelaten. Eén week na uw arrestatie kwam dat lid van de taliban naar uw winkel

om zijn motor te herstellen. U zei hem wat er gebeurd was en dat u zijn motor niet wilde herstellen. U zei hem dat u de overheid niet wilde bellen, want dat u grote problemen zou krijgen als hij gearresteerd werd. De talib verliet daarop de winkel. De volgende dag werd u op weg naar huis door drie gewapende mannen tegengehouden. U werd geblinddoekt en diende op een motorfiets te stappen. Vervolgens werd u naar een onbekende plaats gebracht. In een kamer werd uw blinddoek afgedaan. U zag er vijf of zes andere talibanleden. Hun leider beschuldigde u ervan over de taliban te rapporteren aan de overheid. U ontkende dit. U werd geslagen en vervolgens vastgebonden en opgesloten in het toilet. De volgende dag werd u naar hun commandant gebracht. Opnieuw werd u ervan beschuldigd samen te werken met de autoriteiten. U verklaarde opnieuw dat dit niet zo was. Daarop vroegen ze u om met hen samen te werken. U ging akkoord als men u niet zou doden. U diende voor hen motorfietsen te herstellen. Ze vroegen u ook om bommen in motorfietsen te plaatsen, maar u zei dat u daar geen kennis over had. U vroeg hen om u naar huis te laten gaan. Ze vroegen uw telefoonnummer en zeiden dat ze u nog zouden opbellen en vragen om naar een plaats te gaan waar mensen op u zouden wachten om u terug te brengen. Na drie dagen bij de taliban werd u uiteindelijk vrijgelaten. U mocht de overheid niet inlichten, want waar u ook zou gaan, de taliban zouden u vinden en vermoorden. U legde uw ouders uit wat er gebeurd was. Uw vader verklaarde dat hij, tijdens uw afwezigheid, naar de commandant was geweest om klacht in te dienen, maar dat de overheid u ervan beschuldigde een talib te zijn. Tijdens uw verdwijning kwamen de autoriteiten ook twee maal uw huis doorzoeken, omdat ze dachten dat u onderdak bood aan de taliban. Uw vader werd ook gevraagd u aan hen uit te leveren als u terug kwam. Die nacht nog ging u naar het huis van uw oom langs vaderszijde, omdat het niet veilig voor u was om thuis te blijven. De volgende dag reisde u met uw oom naar Kandahar en Nimroz, waar jullie een smokkelaar vonden. Uw oom langs vaderszijde regelde uw reis. U verliet Afghanistan in de maand jawza 1391 (21 mei – 20 juni 2012), ongeveer tien dagen nadat de politie in uw winkel was geweest. Via Iran en Turkije reisde u naar Griekenland. Vervolgens reisde u via Italië en Frankrijk naar België waar u aankwam op 15 augustus 2012 en één dag later asiel aanvraagde.

In Griekenland vernam u dat uw familie na uw vertrek bij uw oom langs vaderszijde in Ghazni-stad is gaan wonen. Als reden gaven zij dat de overheid twee maal naar uw huis zou gekomen zijn en ook enkele onbekenden zouden u zoeken. Uw familie was daarom bang dat die mensen uw broer iets zouden aandoen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor en een vergunning van uw winkel, inclusief de enveloppe waarin deze documenten u werden opgestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw verklaringen met de taliban en de Afghaanse autoriteiten in Ghazni zijn immers allerm minst overtuigend gebleken.

Vooreerst verklaart u dat u door de politie gearresteerd werd en ondervraagd werd over een talibanlid, die naar uw winkel kwam. De politie gaf u vervolgens een beschrijving van die talib en vroeg u om hen te contacteren als hij terug naar uw winkel kwam (CGVS, p. 13-15). Bevreemdend is dat u niet eens weet welke politieagenten u hierover ondervraagd hebben (CGVS, p. 16). Zeker gezien de politie u vroeg om met hen samen te werken en zij ook hun nummer gegeven hebben, zodat u hen kan contacteren (CGVS, p. 13-14, 17). Later is de politie ook nog twee maal bij u thuis geweest om uw huis te doorzoeken, omdat zij u ervan verdachten samen te werken met de taliban (CGVS, p. 19). Er mag dan ook verwacht worden dat u op zijn minst zou weten welke politieagenten hierbij betrokken waren. Ook de naam van het talibanlid, die u diende te rapporteren aan de autoriteiten kent u niet (CGVS, p. 17). Dit is bevreemdend, gezien het een klant van u was en de autoriteiten blijkbaar veel informatie over hem hadden, aangezien zij geweten zouden hebben dat hij actief was bij de taliban (CGVS, p. 14). Bovendien zag u dit talibanlid ook op de plaats waar u door de taliban vastgehouden werd (CGVS, p. 17). Er mag dan ook verwacht worden dat u, eventueel via anderen, over meer precieze en concrete informatie zou beschikken in verband met het talibanlid dat u diende te rapporteren aan de overheid. Immers, omwille van dit talibanlid kreeg u problemen met zowel de autoriteiten als de taliban, waardoor u Afghanistan diende te ontvluchten (CGVS, p. 13-15). Bovenstaande vaststellingen doen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook op de helling staan.

Daarnaast verklaart u dat u uw klant verteld zou hebben dat u en de autoriteiten wisten dat hij lid is van de taliban en dat u hem diende te rapporteren aan de autoriteiten als hij nog eens in uw winkel kwam (CGVS, p. 14, 17). Het is echter niet logisch dat u een talibanlid zou ingelicht hebben over uw contacten met de autoriteiten. Algemeen is immers bekend dat de taliban mensen, die collaboreren met de autoriteiten, als spionnen of verraders beschouwen en ze niet bepaald zachtzinnig noch geduldig met dergelijke personen omspringen. Wat ook blijkt uit de voorbeelden van incidenten in uw regio, die u zelf aanhaalt. Deze zijn namelijk allen de verantwoordelijkheid van de taliban en tegen de overheid

gericht (CGVS, p. 11-12, 17). Deze onlogische verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Vervolgens verklaart u dat u met geweld door de taliban werd meegenomen. Ze beschuldigden u ervan over hen te rapporteren aan de overheid. Volgens de taliban was u een informant van de overheid en werd u van spionage verdacht (CGVS, p. 14-15). Zoals hierboven al werd gesteld is van de taliban bekend dat ze niet bepaald zachtzinnig noch geduldig omspringen met 'spionnen'. In dit opzicht is het hoogst merkwaardig dat de taliban u na drie dagen vrijgelaten zouden hebben. Louter omdat u hen gezegd zou hebben dat uw moeder ziek was (CGVS, p. 15). Daarbij, de taliban verdachten u ervan banden te hebben met de overheid. Dat de taliban u dan ook zouden vrijlaten en u aldus de kans zouden geven om over hen te rapporteren aan de autoriteiten, is niet geloofwaardig. Zij hadden immers geen enkele garantie, buiten uw woord, dat u geen informant van de overheid was en met hen wilde samenwerken. Gezien u eerder al aan een talib gezegd had dat u wel contacten had gehad met de autoriteiten, is het dan ook niet geloofwaardig dat de taliban deze veranderende verklaringen zonder meer zouden geloven. Bovendien weet u niet wat de taliban met u van plan waren na uw vrijlating, behalve dat ze u zouden opbellen. Zo verklaart u dat ze u enkel vroegen om met hen samen te werken, maar dat u niet weet of u een zelfmoordaanslag zou moeten doen, een bom in een motorfiets zou moeten plaatsen of ander werk zou moeten doen (CGVS, p. 18). Het is trouwens merkwaardig dat de taliban u nog zouden willen gebruiken bij hun plannen, gezien u blijkbaar al bekend was bij de autoriteiten als iemand die contact had met de taliban. Immers bestond er meer kans dat de autoriteiten u beter in de gaten zouden houden dan andere onverdachte personen, en is het dan ook logischer dat zij iemand anders zouden inzetten voor hun aanslagen. Deze vage, algemene en onlogische verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas, bijgevolg maakt u aldus uw problemen met de taliban en de autoriteiten in Ghazni niet aannemelijk. U komt om die reden niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten vermogen niets aan bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara kan hoogstens dienen als een bewijs van uw identiteit en nationaliteit. Deze worden echter niet betwist. De vergunning van uw winkel kan hoogstens aantonen dat u een winkel heeft gehad, maar draagt verder niets wezenlijks bij aan uw asielrelaas daar het geen bewijs vormt van de problemen die u met de taliban of de Afghaanse autoriteiten in Ghazni zou gehad hebben. Van deze problemen in Ghazni legt u dan weer geen begin van bewijs voor.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het

noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen “open combat” gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “collateral damage” onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds “high-profile attacks” plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige

infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Ghazni in de provincie Ghazni, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde, opgeleide, meerderjarige jongeman bent, die in staat is te werken (CGVS, p. 4-5, 7). Bovendien begrijpt u Pashtou en Dari en had u een eigen zaak in het herstellen van motorfietsen (CGVS, p. 4, 7). Deze competenties zullen uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Ook kon u blijikbaar op de financiële steun van uw oom rekenen die voor u uw reis naar Europa betaalde. Deze oom zou handelen in gronden (CGVS, p. 12). (CGVS, p. 12). Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw problemen met de taliban in Ghazni en de Afghaanse autoriteiten, kan uw verklaring dat u niet elders in Afghanistan terecht kan, omdat de autoriteiten u ook in een veilige provincie konden arresteren wegens een verdenking van samenwerking met de taliban, niet worden aangenomen (CGVS, p. 19). Bijgevolg dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging naar de stad Kabul in uw geval onredelijk zou zijn.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat voorkomt als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

In wat voorkomt als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/5 en 57/6 alinea 2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker vraagt in hooforde om hem de status van vluchteling toe te kennen gelet op de ingeroepen vrees. Verzoeker heeft een gegronde vrees om vervolgd te worden in zijn land van herkomst omwille van zijn politieke overtuiging doordat hij zich verzet heeft tegen de wil van de taliban.

In wat voorkomt als een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker betwist de veiligheidssituatie in Kabul en stelt dat het geweld er van een dergelijke intensiteit is dat elke persoon er gevaar loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Ten slotte vraagt verzoeker in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing doordat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten een nauwkeurig en aandachtig onderzoek te doen van alle elementen van de zaak.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot

oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij door de taliban werd meegenomen en gedurende drie dagen herstellingen voor hen diende uit te voeren. Nadien werd hij vrijgelaten met het dreigement dat als zij nog fietsen hadden hij deze direct diende te repareren (stuk 15, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen preciseert verzoeker aan het begin van het gehoor weliswaar dat het om motorfietsen ging en dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk fietsen werd genoteerd (stuk 7, gehoorverslag, p. 2). Echter, uit zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat hij door de taliban beschuldigd werd van spionage voor de overheid. Verzoeker zou door de taliban gedurende deze drie dagen verschillende keren ondervraagd en gemarteld zijn (stuk 7, gehoorverslag, p. 14, 15). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken volledig onvermeld liet dat hij door de taliban werd ontvoerd wegens beschuldigingen van spionage (stuk 15, vragenlijst, p. 3). Daarnaast liet verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken ook volledig onvermeld dat zijn huis tweemaal zou zijn doorzocht door soldaten terwijl hij door de taliban gevangen werd gehouden nadat zijn vader naar de commandant was gegaan om een klachtenbrief te maken, waarna zij aan zijn vader gevraagd hebben verzoeker uit te leveren als hij thuiskwam (stuk 7, gehoorverslag, p. 15, 16; stuk 15, vragenlijst, p. 3). Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 15, vragenlijst, p. 1). Bovendien verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij alle belangrijkste redenen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst, heeft kunnen weergeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 7, gehoorverslag, p. 3). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker onvermeld liet dat hij door de taliban werd beschuldigd van spionage en dat het leger tot tweemaal toe zijn huis doorzocht op zoek naar hem.

Daarnaast is het niet aannemelijk dat verzoeker niet weet door welke politieagenten hij initieel werd opgepakt en ondervraagd over de talib die naar zijn winkel kwam (stuk 7, gehoorverslag, p. 16). De politie zou hem immers een telefoonnummer gegeven hebben dat hij diende te bellen als de talib opnieuw langskwam (stuk 7, gehoorverslag, p. 13, 14, 17). Bovendien kent verzoeker ook de naam van het talibanlid dat hij aan hen diende te rapporteren niet (stuk 7, gehoorverslag, p. 17). Nochtans was deze man een klant van verzoeker en was hij ook op de plaats aanwezig waar verzoeker werd vastgehouden door de taliban (stuk 7, gehoorverslag, p. 14, 17). Het is niet aannemelijk dat de politie de naam van de persoon die hij diende aan te geven niet zou vermelden en hem slechts een algemene beschrijving zou meegeven (stuk 7, gehoorverslag, p. 16, 17). Evenmin weet hij hoe de politie op de

hoogte was van het feit dat zijn klant een talib was (stuk 7, gehoorverslag, p. 16). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij niet kan zeggen om welke politieagenten het ging omdat zij zichzelf niet kenbaar maakten en stelt dat hij niet alle namen kende van zijn sporadische klanten, stelt de Raad vast dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij de naam van deze persoon, die minstens tweemaal naar zijn winkel kwam, kent nu deze aan de basis van zijn beweerde problemen ligt en weet welke politieagenten hij diende te contacteren wanneer deze persoon opnieuw naar zijn winkel kwam (stuk 7, gehoorverslag, p. 13, 14, 15, 16, 17). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de communicatie met zijn klanten in het Pashtou logischerwijze minder verliep en dat de taliban Pashtou tegen mekaar spraken, stelt de Raad vast dat dit slechts een *post factum* verklaring is die geenszins kan verklaren waarom verzoeker de naam van de persoon die aan de basis van zijn asielrelaas ligt niet kent. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij voldoende Pashtou beheerst om Pashtou klanten te ontvangen en hun motorfietsen te herstellen (stuk 7, gehoorverslag, p. 4). Overigens is het niet geloofwaardig dat verzoeker aan de talib die naar zijn winkel kwam bekende dat hij hem diende te rapporteren aan de overheid (stuk 7, gehoorverslag, p. 14). Verzoeker verklaart immers zelf dat de overheid buiten de stad Ghazni geen enkele macht heeft. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zichzelf aan de overheid zou linken door aan een talib te vertellen dat hij hem eigenlijk dient aan te geven (stuk 7, gehoorverslag, p. 11, 14). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij tussen twee vuren zat doordat hij zowel door de overheid als door de taliban bedreigd werd, stelt de Raad vast dat dit geenszins verklaart waarom verzoeker zichzelf tegenover de taliban, die volgens zijn verklaringen sterker zijn dan de overheid buiten Ghazni stad, in een verdacht daglicht plaatst. Ook verzoekers verklaring in onderhavig verzoekschrift dat hij de talib als het ware een gunst deed en aangaf net niet te willen collaboreren met de overheid, kan gezien de macht van de taliban in de streek geenszins overtuigen. Verzoeker kon de talib immers geen enkele garantie geven dat hij de overheid niet zou inlichten. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat hij aan een talib zou vertellen dat hij reeds contact heeft gehad met de overheid en hem diende aan te geven (stuk 7, gehoorverslag, p. 14). Tevens is het niet aannemelijk dat verzoeker, die er door de taliban van beschuldigd werd een spion van de overheid te zijn, zou zijn vrijgelaten louter omdat hij zei dat zijn moeder ziek was (stuk 7, gehoorverslag, p. 14, 15). Op deze manier liep de taliban immers het risico dat verzoeker hen zou rapporteren aan de overheid indien hij werkelijk een spion was geweest, zoals zij vermoedden (stuk 7, gehoorverslag, p. 14, 15). Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker niet weet wat van hem verwacht werd bij zijn vrijlating. Verzoeker stelt immers dat ze hem zouden opbellen en dat hij dan naar een bepaalde plaats diende te gaan om met hen samen te werken. Hij weet echter niet of hij dan een zelfmoordaanslag zou moeten plegen, een bom in een motorfiets moest plaatsen of ander werk zou moeten doen (stuk 7, gehoorverslag, p. 18). In dit opzicht kan worden opgemerkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij na zijn vrijlating de (motor)fietsen van de taliban onmiddellijk zou moeten herstellen wanneer zij dit vroegen (stuk 15, vragenlijst, p. 3). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de taliban het nut inzag van iemand die motorfietsen kan herstellen en er eventueel op termijn bommen in kan plaatsen, maar hem bij het vrijlaten nog niet lieten weten wat hij exact moest doen voor hen, kan deze tegenstrijdigheid geenszins weerleggen.

2.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het systeem van rekrutering door de taliban en rapporten en verslagen dienaangaande, merkt de Raad op dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.

2.6. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een alleenstaande volwassen man die Dari en een beetje Pashtou spreekt (stuk 7, gehoorverslag, p. 4, 5; stuk 15, vragenlijst, p. 1). Bovendien ging verzoeker vijf jaar naar school, heeft hij werkervaring als motorfietsenhersteller en had hij een eigen zaak met twee leerlingen die hij betaalde (stuk 7, gehoorverslag, p. 5, 7). Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Kabul - Stad” van 5 september 2013) blijkt dat het totaal incidenten in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als “zeer laag”. Ondanks een toename in het eerst kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Sinds 12 juli 2013 gebeurde er geen noemenswaardige aanslag meer in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen *high profile* doelwitten. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal kidnappings van rijke Afghanen bereikte een ‘alarmerend niveau’. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, door aanslagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het rapport van de UNHCR van oktober 2013, de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013, het rapport van EASO van december 2012, het rapport van Human Rights Watch van 2013, het rapport van de Council on Foreign Relations van 6 augustus 2013, het rapport van UNAMA van 11 juni 2013 en de persartikelen die door verzoeker werden toegevoegd aan zijn verzoekschrift, bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en de situatie in Kabul en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar hieruit blijkt niet dat er in Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij een risicoprofiel bezit als jonge man die zich verzet heeft tegen rekrutering door de taliban, stelt de Raad vast dat hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen. De door verzoeker aangehaalde

en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB en COI Focus te ondergraven.

De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal documenten omtrent de situatie van de Afghaanse vrouw en gedwongen huwelijken in Afghanistan bij zijn verzoekschrift voegt, hoewel zij niet opgenomen zijn in de inventaris. De Raad ziet niet in op welke wijze dergelijke documenten *in casu* relevant zouden zijn. Verzoeker geeft desbetreffend ook geen enkele toelichting.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.8. De Raad onderstreept dat de door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Vaste Beroepscommissie, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF